

“Τα πάντα οι εν Θεώ τέλειοι αναφέρουν εις τον Θεόν!”

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Απόσπασμα από το βιβλίο του Γέροντα Ιωσήφ του Βατοπαιδινού

Όσοι διά του βαπτίσματος ενεδύθησαν χάριτι τον Χριστόν, ενσυνείδητα πλέον εισδύουν στο νόημα του θανάτου και της μετά ταύτα αναστάσεώς του, όπου επέρχεται πλέον κατά συνέπειαν η διακοπή της σχέσεώς των προς την αμαρτίαν και ούτω πραγματοποιείται η ποθητή μίμησις μετά του προτύπου των Χριστού.

Η προς τον Χριστόν – Θεόν ομοίωσις δεν πραγματοποιείται διά φυσικών μέσων απομιμήσεως, αλλά διά της χάριτος του Αγίου Πνεύματος, που διά των θείων της Εκκλησίας μυστηρίων προσφύεται στους πιστούς.

Η μίμησις απλώς της Χριστοθεΐας των πιστών αποδεικνύει την σωστή των πρόθεσιν να εκλέξουν τον ενάρετον βίον έναντι της φαυλότητος του πονηρού βίου. Την όλην όμως μεταβολήν και προαγωγήν των «εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού» και την μετάθεσί των «εκ του θανάτου εις την ζωήν» λαμβάνουν διά της κοινωνίας των Θείων ενεργειών, μετά των οποίων μετέχουν μέσω των Θείων μυστηρίων.

Το βαθύτερον νόημα της θεομιμήσεως διαβαίνει τους όρους των κανόνων της συμπεριφοράς, όπως ίσως θα νομίζουν οι νεωτερισταί. Κάτι τέτοιο βρίσκει κανείς στις διαιρεθείσες Εκκλησίες.

Η καθολική προσπάθεια των πιστών ν' ακολουθήσουν, τουτέστιν να μιμηθούν, τον Χριστόν κατά δύναμιν είναι να «ζήσουν εν Αυτώ», όπου προκαλείται η ομοήθειά των προς αλλήλους και προς Αυτόν· τούτο δε άνευ της Εκκλησίας είναι ακατόρθωτον.

Η εσωτέρα μέσω της Εκκλησίας διά των μυστηρίων κοινωνία των πιστών μετά του Χριστού και των αγίων συνιστά την πανενότητα, όπου «πάντες οι του Χριστού εν εισι».

Η μίμησις άρα του Χριστού εν τη Ορθοδόξω Εκκλησία είναι η παντελής ομοήθεια, Θεοήθεια, θεανθρωπισμός και θέωσις ως καθολικός προορισμός του ανθρώπου, κατ' εικόνα και ομοίωσιν πλασθέντος και τελειωθέντος νυν διά της του Λόγου θεΐας κενώσεως.

Εις την προς Χριστομίμησιν αγωνιστικότητά του ο εκάστοτε πιστός πληροφορείται εν αισθήσει την ανθρώπινη αδυναμία και μανθάνει διά της πείρας το Κυριακόν λόγιον, ότι «χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν».

Εξ αντιθέτου, διά του Παυλείου «πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντι με Χριστώ» διδάσκεται πλήρως την άριστην της χριστιανικής ζωής αρετήν ταπείνωσιν και την αχώριστον σύντροφον υπακοήν, τα γνήσια χαρακτηριστικά του προτύπου. «Μάθετε γαρ, φησίν, απ' εμού ότι πράος ειμι και ταπεινός τη καρδία» και πάλιν «ουκ ήλθον ίνα ποιήσω το θέλημα το εμόν, αλλά το θέλημα του πέμψαντός με».

Η υπό τον Κυρίου μας πάλιν συνιστωμένη στους δικούς του υπομονή, «εν τη υπομονή υμών κτήσασθε τας ψυχάς υμών» και «ο υπομείνας εις τέλος ούτος σωθήσεται», αποκαλύπτουν την της ανθρωπίνης φύσεως μετά την πτώσιν αδυναμία και τρεπτότητα και συνιστούν την ατέρμονα προσπάθειαν προς την ατελείωτον τελειότητα.

Η συνεχιζόμενη προσπάθεια της Χριστομοιώσεως δεν παύει να διδάσκη στον άνθρωπον την ιδική τον ευτέλειαν και ταπεινότητα, πιεζόμενον συνεχώς υπό της φαυλότητος του παλαιού ανθρώπου και όλων των συναφών, και τούτο ακριβώς αποφαίνει τον δείκτην της αποστάσεως απ' αυτού και του Χριστού.

Η πρακτική αυτή εμπειρία της ανθρωπίνης αδυναμίας και ουτιδανότητος αποκαλύπτει το ύψος της θείας δωρεάς και αγάπης προς τον άνθρωπον και συντελεί εις την πληρεστέραν μορφήν της τελειότητος, όπου τα πάντα οι εν Θεώ τέλειοι αναφέρουν εις τον Θεόν, «ίνα Αυτός ει τα πάντα εν πάσι».

Πηγή: diakonima.gr